Мені страшно признатися: я щаслива.
Минають роки, а ти мені люб.
Шаліє любові тропічна злива —
землі і неба шалений шлюб.
Вколисана в ніч, тобою омита,
хитає мене серед білого дня.
Ковшами самотності сплачене мито
за всі незнання і за всі навмання.
Нещасть моїх золоті обжинки.
Душа моя, аж тепер сп'янись.
Ох, я не Фауст. Я тільки жінка.
Я не скажу: "Хвилино, спинись!"
Хвилино, будь!
Лише не хвилиною,
а цілим життям — хвилюй і тривож!
Аж поки мене понесуть із калиною
туди... ну, звідки... Тоді вже що ж...